

Prelāta vēstule (oktobris 2008)

Pazemība ir tikums, kam ir izšķiroša nozīme mūsu ceļā uz svētumu. Savā oktobra vēstulē Opus Dei Prelāts uzsver, ka tikai ar Dieva palīdzību mēs varam kļūt par labiem darbarīkiem viņa rokās.

27.11.2010

Mani dārgie, Lai Dievs sargā manas meitas un manus dēlus!

Opus Dei dibināšanas 80. gadadiena,
kas aprit rīt, svēto Sargeņģeļu

svētkos, aicina mūs pacelt savas
sirdis uz Debesīm un dedzīgi
pateikties Dievam. Mēs esam
gatavojušies šai dienai mēģinot
biežāk un ar lielāku dedzību vērsties
pie Jaunavas Marijas. Tagad vēlamies
pateikties par Viņas mātišķo
aizgādību un klātbūtni katrā brīdī, ko
piedzīvojusi šī Viņas bērnu ģimene.
Vienotībā ar Sv. Hosemariju, ar
visiem Darba ticīgajiem, kas šo ceļu
jau nogājuši, īpaši atceroties donu
Alvaro, mēs ikviens pateicamies
Jaunavai Marijai par viņas pastāvīgo
palīdzību un par to, ka Viņa vienmēr
pavadījusi mūs mūsu ceļā. Mēs arī
lūdzam, lai Jaunava izlūdzas no
Debesīm mums žēlastību, lai varam
līdz galam noiet šo ceļu, ko 1928.
gada 2. oktobrī Dievs parādīja mūsu
vismīļajam Tēvam.

Vairāk nekā desmit gadus Sv.
Hosemarija lūdzās, lai viņš tiktu
apgaismots un saprastu, ko Dievs no
viņa vēlās. Viņam palīdzēja kāda īsa

Evaņģēlija šautru lūgšana: *Domine, ut videam!*[1]; Kungs, dari, lai es redzu. Šī nepārtrauktā lūgšana ar ko viņš vērsās arī pie Jaunavas Marijas viņu pamazām sagatavoja izšķirošajam brīdim. Tā savā sprediķī, runājot par mūsu Tēva beatifikāciju, uzsvēra kardināls Racingers.

“Hosemarija Eskriva -teica, ļoti ātri esot sapratis, ka Dievs viņam bija paredzējis kādu plānu, ka Kungs no viņa kaut ko vēlējās, tikai viņš nezināja – kas tas bija. Kā viņš varēju atrast atbildi? Kur viņam tā bija jāmeklē? Sv. Hosemarija sāka meklēt pirmām kārtām ieklausoties Dieva vārdā – Svētajos Rakstos. Viņš lasīja Bībeli nevis kā grāmatu par bijušiem laikiem, arī ne kā grāmatu par jautājumiem, par kuriem mēdzam diskutēt, bet gan kā tagadnes vārdu, kas mūs uzrunā šodien. Tas ir vārds, kurā ikviens no mums piedalās, un,

lai atrastu savu ceļu, mums jāmeklē mūsu vieta tajā.”[2].

Kad Sv. Hosemarija saņēma galīgo atklāsmi attiecībā par to, ko Dievs gaidīja no viņa dzīves, viņš nekavējoties steidzās to īstenot. Sv. Hosemarija teica: “Man Madridē (tikai mazākā mērogā) gluži kā Pāvilam Damaskā, no acīm nokrita zvīņas. Madridē es saņēmu savu misiju.” [3]. Šis Dieva dots uzdevums bija – izplatīt vispārējo aicinājumu uz svētumu un vienlaicīgi arī atklāt Baznīcas sirdī īpašu ceļu – Opus Dei – kas palīdzētu daudzām dvēselēm atbildēt uz šo aicinājumu uz svētumu un apustulātu dzīvojot savos konkrētajos ikdienas apstākļos un atrodoties darbā.

Mūsu Tēvs ļoti labi apzinājās savu niecību Dieva priekšā. Ar patiesu pārlicību viņš teica un rakstīja, ka viņš bijis “neprasmīgs un kurls

darbarīks” [4], kuram Kungs uzticēja šo misiju, kas bija tieši tik daudz pāri viņa spēkiem, lai visi skaidri saprastu, ka “tas viss” bija Dieva griba un nevis cilvēka izgudrojums. “Man bija 26 gadi (..), Dieva žēlastība un laba homora izjūta un vairāk nekā. Taču tāpat kā cilvēki raksta ar pildspalvu Dievs raksta ar galda kāju, lai būtu redzams, ka tas ir Viņš, kurš raksta: tas ir neiedomājami un tieši tāpēc – brīnišķīgi.”[5]. Tā bija viņa visdziļākā pārliedzība līdz pat dzīves beigām: “Vēl vienu reizi – neilgi pirms savas došanās uz Debesīm izsaucās Sv. Hosemarija – ir piepildījies tas, ko saka Raksti: to, kas ir nejēdzīgs, kas nav nekā vērts, tas, kā gandrīz nemaz nav, to visu Kungs paņem un liek tam darboties Viņa labā. Tā viņš arī šo radību pieņēma par savu darbarīku.” [6].

Saprotam, ka šeit ir runa par fundamentālu mācību, ko mums atgādina šī diena: par

nepieciešamību būt pazemīgiem,
ļaujoties, lai Dievs mūs izmanto kā
darbarīkiem savā pestīšanas plānā.
Augstprātība, pieķeršanās savam Es,
paceļas kā liels ienaidnieks pretī
svētumam un apustuliskai darbībai.
Turpretim, kad mēs patiesi ieraugām
savu niecīgumu, kad atzīstam, ka
visas labās īpašības mums nāk no
Dieva un nav mūsu pašu nopelns,
tikai tad varam kļūt par auglīgu
darbarīku Dieva rokās.

Kad esam nonākuši līdz šādam
brīdim, der uzdot sev dažus ļoti
personiskus jautājumus. Kādu es sevi
redzu Dieva klātbūtnē? Vai es
domāju, ka man kaut kas pieder, ka
pats par sevi esmu vērtība vai arī
atzīstu, ka viss, kas man ir, ir Dieva
dāvana? Vai es Viņam patiešām
lūdzu, lai man izdodas iepazīt sevi
tādu, kāds esmu patiesībā – Viņa
priekšā? Tai pat laikā sava niecīguma
atzīšanai nekādā gadījumā
nevajadzētu mūs ievest pesimismā

vai iziršanā, bet tieši otrādi – lielākā uzticībā un palāvībā uz Dievu.

Pārdomāsim šos Sv. Hosemarijas vārdus: “Pārvari izmisumu, ko tevī izraisa nevarības apziņa. Tas tiesa, ka materiālā stāvokļa ziņā tu esi nulle, sabiedriskā – otra nulle, tikumiskā ziņā – vēl viena, spēju, zināšanu ziņā – vēl un vēl. Vienas vienīgas nulles.

Bet pa kreisi no šīm nullēm stāv Kristus... un cik milzīgs skaitlis ir izveidojies!” [7].

Sajūtot savu nespēku, vēl jo ciešāk pieķersimies Dieva rokai, ar drošu ticību – tā kā Viņš mūs ir meklējis, Viņš mums arī piešķirs visu nepieciešamo, lai pārvarētu šķēršļus. Balstoties šajā dziļajā pazemībā, mēs būsim pietiekami stipri, lai stātos pretī izaicinājumiem apustuliskajā darbā, uz kuru mūs sauc pats kristiešu aicinājums, kas pēc savas dabas ir aicinājums uz apustulātu.

Evaņģēlijā tas tiek pateikts ļoti skaidri. Kungs aicināja pirmos divpadsmit, lai tie būtu kopā ar Viņu un dotos sludināt [8]. Caur šiem pirmajiem Jēzus Kristus aicina mūs visus nest Viņa vārdu cilvēkiem, ar kuriem satiekamies. “Neapšaubāmi tas ir Kungs, kurš izvēlas cilvēku par savu apustuli nevis paša cilvēka pašpaļāvība. Apustulis – uzsver pāvests – neveido pats sevi, tas ir Kungs, kurš dara cilvēku par apustuli, tāpēc tam nepieciešams nepārtraukti vērsties pie Kunga. [9].

Apustulis nerunā savā vārdā, viņš vēsta to, ko pats saņēmis no Dieva. Tā darīja pirmie kristieši un tā jārīkojas arī mums – šīsdienas kristiešiem. Nesen runājot par Sv. Pāvila aicinājumu Benedikts XVI teica: “Šeit kārtējo reizi skaidri izgaismojas ideja par kāda cita iniciatīvu, proti, par Dieva iniciatīvu Jēzū Kristū, kurai Pāvilam jāpaklausa pilnībā. Taču visbūtiskākais ir tas, ka viņš saņēma

misiju, kas bija jāpilda Kunga vārdā, jebkuras personīgās intereses atstājot otrajā plānā.”[10].

Nekad nevajadzētu aizmirst, ka pats Dievs, neatņemot mums brīvību, grib mūsu pilnīgu uzticību. Vienmēr. Jebkuros apstākļos. Tādēļ varam būt pilnīgi droši, ka nekad netiekam atstāti vieni – Viņš vienmēr ir kopā ar mums, uzklausa mūs – bez objektīvas nepieciešamības pēc kaut kā vai kāda, viņš pastāvīgi vēlas, lai mēs būtu viņam vajadzīgi. Šīs ikdienas realitātes priekšā mūsu Tēvs aicināja mūs vairāk pārdomāt vārdus *ecce ego, quia vocasti me* [11], redzi, še es esmu! Tu esi atkal mani saucis! Jā, Kungs neatlaidīgi ar mums runā un gaida, ka mēs uz Viņa īpašo mīlestību pret mums atbildēsim dziļāk.

Benedikts XVI min vēl kādu pazīmi – bez tā, ka apustuļi tiek aicināti un sūtīti sludināt – pēc kā varam atpazīt

Kristus mācekļus. Savu apustulisko misiju viņi veic mācot doktrīnu un rādot labu piemēru, proti, liecinot gan ar saviem vārdiem, gan darbiem. To pāvests uzsvēra atsaucoties uz Sv. Pāvila dzīvi un sakot, ka “apustuļa vārds” nav un nevar būt tikai goda tituls. Tas pavisam tiešā un dramatiskā veidā pakļauj sev visu tā cilvēka dzīvi, kas uzņēmies tajā saukties”[12].

Caritas Christi urget nos[13], Kristus mīlestība mūs skubina, korintiešiem rakstīja Sv. Pāvils, kuru vadīja dedzīga vēlēšanās glābt cilvēku dvēseles. Tā viņam nāca no sekošanas Mūsu Kunga piemēram, jo Kristus „mira par visiem, lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem, bet tam, kas par viņiem miris un uzmodināts. No tā Pāvils arī secināja: tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns” [14].

Šo, no paša Evaņģēlija ņemto vēsti par jaunu dzīvi ir svarīgi iesēt arī citās sirdīs, līdz kamēr ikkatrs aizdegies vienā un tajā pašā mīlestības ugunskurā. Ikviens, kas patiesi iepazīnis Dieva mīlestību, jutīs nepieciešamību darīt visu iespējamo, lai arī pārējie iepazītu Kristu, Viņam sekotu un Viņu mīlētu. “Kā gan nabaga dvēseles mūsu mazajā, bet nemierīgajā pasaulē, kas pilna ar mulsinošām un juceklīgām idejām var lūgt, lai viņas tiktu kristītas, ja neviens viņām neizskaidro kristīgo doktrīnu? *Fides ex auditu*, saka Sv. Pāvils. Un kā lai tic tam, par ko nav dzirdējuši? Bet kā lai dzird, kad nav kas sludina? (Rom 10:14). Kristus tā nerīkojās. Kungs mums rādīja piemēru, bet arī mācīja: *coepit facere et docere* (Hch 1:1)” [15].

Un atbildot uz atrunām, aiz kurām nereti maskējas pilsētnieciska ērtību meklēšana, skaidroja: “Kāpēc gan

man jaukties citu cilvēku dzīvē?
Tāpēc, ka tas ir mans kristieša
pienākums. Tāpēc, ka Kristus ir
iejaucies mūsu, manā dzīvē! Tāpat kā
Pētera, Pāvila, Jāņa un Andreja
dzīvē...Un apustuļi iemācījās darīt
tāpat. Citādi, pēc Mācītāja dotās
pavēles: ejiet un māciet, saņemšanas
viņi nebūtu kustējušies ne no vietas,
būtu palikuši tikai tie divpadsmit,
tagad nebūtu Baznīcas” [16].

Pēc dažām dienām tiks atklāta
Bīskapu Sinodes kārtējā Asambleja,
kas veltīta pārdomām par Dieva
Vārdu dzīvē un Baznīcas misijā. Jūs
jau zināt, ka es tajā piedalīšos kā
Pāvesta ievēlēts loceklis. Sekojot
pāvesta norādījumiem mudinu jūs
lūgties un arī citus aicināt lūgt par to,
lai šī tikšanās ar Sv. Pētera pēcteci
būtu auglīga.

Centīsimies ar katru dienu arvien
labāk iepazīt Dieva Vārdu ar
mīlestību un bijību lasot Svētos

Rakstus, darot to apustulisko tradīciju un Baznīcas Maģistērija, īpaši Svēto Evaņģēliju gaismā, lai tādējādi mācītos no mūsu Kunga un dzīvē īstenotu to, ko viņš mums mācījis. Izplatīsim Viņa mācību *opportune et importune* [17], laikā un nelaikā, kā to darīja Sv. Pāvils. Tad pēc tam, kad visu dzīvi būsim sludinājuši Evaņģēliju, mūža nogalē kopā ar apustuli varēsim izsaukties: „labo cīnīšanos esmu izcīnījis, tecēšanu esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Vēl atliek man saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais soģis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet arī visiem, kas ir mīlējuši viņa parādīšanos.”[18].

Šomēnes ir arī vairāki svētki, kas veltīti Jaunavai Marijai. Biežāk vēršīsimies pie mūsu Mātes, dedzīgi vēloties būt Viņai tuvāki un lūdzot Viņas aizbildnību. Ar lielāku dievbījību lūgsimies Svētā Rožukroņa lūgšanu “stipro

ieroci” [19], kas mums vajadzīgs lielajā cīņā uz svētumu. Sestdien, 20. septembrī, es biju Saragosā, kur man bija kāda tikšanās. Tur es lūdzos Pilāras Dievmātes priekšā, pievienojoties Sv. Hosemarijas lūgšanām, ko viņš tika skaitījis šajā Marijas svētnīcā. Es aizbraucu arī uz Torresjudadu, kur noliku pie Mūsu Mātes kājām tik daudz vajadzību, dziļā vienotībā ar mūsu Tēvu. Atgriezos Romā nākamajā dienā, svētdien, noskumis, ka nebiju varējis nomesties ceļos un lūgties pie Nuestra Señora de la Merced Viņas bazilikā Barselonā.

Katru dienu es lūdzos par to, lai Sv. Hosemarijas kanonizācija, kam sestajā datumā būs sestā gadadiena, kļūst mums katram par spēcīgu atspēriena punktu ceļā uz svētumu, jo – ja tiešām vēlamies būt patiesi mūsu Tēva bērni, mums savās dvēselēs jāaudzē patiesas un pastāvīgas ilgas pēc atgriešanās

Dievam, svētuma, priecīgi izdzīvojot vārdus *nunc coepi* [20] „tagad sāku”. Bez personīgās ikdienas cīņas, apustulāts nevar nest augļus. Šo domu es atkārtāju, kopš 2002. gada 26. februāra, kad uzzināju nolikto kanonizācijas datumu un mēs sākām gatavoties šim paziņojumam. Šis atgādinājums, ko Sv. Hosemarija tagad mums ik dienas raida no Debesīm tāpat kā viņš to darīja vēl dzīvam esot, nav zaudējis neko no sava spēka.

Ar mīlestību jūs svētī

Jūsu Tēvs

+ Havjērs

Romā, 2008. gada 1. oktobrī

[1] Lk 18: 41.

[2] Kardināls J. Racingers, Sprediķis no pateicības Mises par Opus Dei dibinātāja beatifikāciju, 19-V-1992.

[3] Sv. Hosemarija, Vēstule, 2-X-1965.

[4] Sv. Hosemarija, Instrukcija, 19-III-1934, n. 7.

[5] Sv. Hosemarija, Pieraksti no meditācijas, 2-X-1962.

[6] Sv. Hosemarija, Pieraksti no meditācijas, 19-III-1975.

[7] Sv. Hosemarija, Ceļš, nr. 473.

[8] Mk. 3:13-14.

[9] Benedikts XVI, Uzruna vispārējā audiencē, 10-IX-2008.

[10] Ibid.

[11] 1 Sam 3, 6.

[12] Benedikts XVI, Uzruna vispārējā audiencē, 10-IX-2008.

[13] 2. Kor. 5: 14.

[14] 2. Kor. 5: 15, 17.

[15] Sv. Hosemarija, Pieraksti, kas veikti kādā tikšanās reizē ar Sv. Hosemariju, 5-I-1968.

[16] Sv. Hosemarija, Pieraksti, kas veikti kādā tikšanās reizē ar Sv. Hosemariju, 14-II-1960.

[17] Sal. 2. Tim. 4: 2.

[18] 2. Tim. 4: 7-8.

[19] Sv. Hosemarija, Svētais Rožukronis, Prologs.

[20] Psalmi 76: 11 (Vg).